



Arrest

nr. 136 368 van 15 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2014 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DECALUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 8 augustus 2012, op minderjarige leeftijd en in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum type C, het Rijk binnen.

1.2. Hij meldt zich op 14 september 2012 aan bij de administratieve diensten van de stad Waregem, alwaar hij in het bezit wordt gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 7 november 2012.

1.3. Verzoeker dient op 23 oktober 2012 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dit in functie van zijn Marokkaanse vader die is gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België en dit voor onbepaalde duur.

1.4. Verzoeker wordt op 3 juni 2013 in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 20 juni 2014 de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 24 juni 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [K.]

Voornaam: [Z.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

Betrokkene levert niet het bewijs dat de referentiepersoon over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om zichzelf en de familieleden te onderhouden en te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Volgens de oom [K. A.] heeft de referentiepersoon nog nooit gewerkt en geniet hij dan ook geen werkloosheidssteun of invaliditeit. De referentiepersoon wordt onderhouden door de familie.

Wat betreft de bepalingen van artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980:

Aangezien betrokkene pas in België aangekomen is in november 2012 weegt de duur van het verblijf niet op tegen het verlengen en het behouden van het tijdelijk verblijfsrecht op basis van gezinshereniging. Tevens kan niet aangenomen worden dat familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van iets meer dan anderhalf jaar in België. Betrokkene is 19 jaar en verbleef 17 jaar in Marokko, de integratie en opgebouwde banden in België kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met de integratie en banden met Marokko. Betrokkene is werkwilbig en is deeltijds ingeschreven in het volwassenonderwijs, deze elementen zijn afdoende om het verblijfsrecht te behouden op basis van art 10 van de wet van 15.12.1980.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet en van het motiveringsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De argumentatie van de bestreden beslissing luidt als volgt:

[...]

Nochtans is er voor verzoeker, die zijn verblijfsrecht heeft bekomen als minderjarige zoon van dhr. [M. K.], wettelijk gezien geen vereiste tot stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen.

Zie artikel 10 § 2 3de lid:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.” [...]

Verzoeker valt inderdaad onder familieleden zoals bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede streepje, met name “hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn”.

Door verzoekers verblijf in te trekken omdat niet meer voldaan is aan een voorwaarde uit artikel 10 van de Vreemdelingenwet die evenwel niet eens van toepassing is op verzoeker, miskent de verwerende partij onmiskenbaar de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet.

** Voor zoveel als nodig dient overigens ook opgemerkt te worden dat, hoewel verzoekers vader geen inkomsten heeft, er wel inkomsten zijn van verzoekers oom (pensioen) en van 4 kinderen van verzoekers oom (arbeid), zodat verzoeker hoe dan ook niet ten laste valt van de openbare overheden. Om die reden is de bestreden beslissing evenmin afdoende gemotiveerd.”*

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verweerder laat vooreerst gelden dat zij het middel niet ontvankelijk acht, in zoverre verzoekende partij de schending van het “motiveringsbeginsel” opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van “het motiveringsbeginsel”.

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat dit onderdeel van het eerste middel van verzoekster in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

In antwoord op de kritiek van verzoekende partij, die in wezen betrekking heeft op de inhoud van de in casu bestreden beslissing, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Verzoekende partij beroept zich op artikel 10, §2, 3de lid van de Vreemdelingenwet. Hieruit meent zij te kunnen afleiden dat de referentiepersoon niet het bewijs dient aan te brengen dat hij voldoet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verweerder laat vooreerst gelden dat verzoekende partij op 23.10.2012 een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op grond van artikel 10, 4° van de Vreemdelingenwet, als minderjarig kind van een vreemdeling beschikkend over een onbeperkt verblijfsrecht.

Verweerder laat ter zake gelden dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

[...]

Op heden dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij als een meerderjarig kind dient te worden beschouwd, zodoende dat verzoekende partij niet meer onder het toepassingsgebied valt zoals bepaald in artikel 10,4° van de Vreemdelingenwet.

Hieruit vloeit voort dat verzoekende partij zich ter zake niet dienstig meer kan beroepen op de uitzondering, zoals deze is vermeld in artikel 10, §2, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Uit een samenlezing van artikel 10, §2, 3de lid van de Vreemdelingenwet en artikel 10,4° van de Vreemdelingenwet blijkt immers duidelijk dat de uitzondering enkel en alleen van toepassing is indien het kind onder de 18 jaar is. quod non in casu.

Bijgevolg diende de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie dan ook na te gaan of de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

Nu door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie werd vastgesteld dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, diende de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie dan ook een bijlage 14ter te betekenen aan verzoeker.

Het weze benadrukt dat verzoekende partij ook niet betwist dat de referentiepersoon over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt.

Geheel ten overvloede laat verweerder nog gelden dat bij een beslissing tot verlenging van het verblijfsrecht van een meerderjarige, zowel de voorwaarden zoals vermeld in artikel 10,§1 van de Vreemdelingenwet, als deze zoals vermeld in artikel 10, §2 (voldoende huisvesting, ziektekostenverzekering, voldoende bestaansmiddelen) van de Vreemdelingenwet dienen te worden vervuld. Verweerder verwijst hiervoor naar de parlementaire voorbereidingen:

"Met betrekking tot de situatie van het gehandicapte kind dat ouder is dan 18 jaar zal men, indien wordt vastgesteld dat de gezinshereniger niet meer over de vereiste bestaansmiddelen beschikt en een beroep doet op de sociale bijstand, bovendien moeten onderzoeken in welke mate de gezinsleden bijdragen aan het inkomen van het huishouden, overeenkomstig art. 1 a) van richtlijn 2003/86' (Parl. St. Doc 51-2478/001, p. 57-58)' uit: B. GABRIELS e.a., Wet en duiding. Verblijfswetgeving 2014, 2013, p. 72. "

Het voormelde artikel uit de richtlijn 2003/86 stelt:

"1. De lidstaten kunnen in de volgende gevallen het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of, in voorkomend geval, de verblijfstitel van een gezinslid intrekken of weigeren te verlengen:

a) wanneer de in deze richtlijn gestelde voorwaarden niet of niet meer worden vervuld. Wanneer de gezinshereniger bij verlenging van de verblijfstitel niet over voldoende middelen van bestaan beschikt zonder een beroep te doen op het in artikel 7, lid 1, onder c), bedoelde stelsel voor sociale bijstand van de lidstaat,
houdt de lidstaat rekening met de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden; "

De verweerder merkt dan ook op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter) diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.2.1. In de mate dat verzoeker zich beroept op een schending van de formele motiveringsplicht, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of

het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.2.2. In casu vervoegde verzoeker als minderjarige zijn Marokkaanse vader in België die is gemachtigd tot een verblijf in het Rijk van onbepaalde duur. Middels de bestreden beslissingen wordt dit verblijfsrecht van verzoeker evenwel beëindigd, en wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, op grond van artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat de vervoegde vreemdeling niet beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

De in casu relevante bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...]

§ 2. [...]

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

[...]

De in casu relevante bepalingen van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet stellen verder:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

[...]

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

[...]"

Verzoeker betoogt in wezen dat de vereiste dat de referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen in zijn situatie niet geldt, gelet op het gestelde in artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet dat deze voorwaarde niet van toepassing is indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje. Hij stelt dat deze vrijstelling van toepassing is in zijn situatie.

Het is in casu niet betwist dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag van 23 oktober 2012 voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet was vrijgesteld van de vereiste aan te tonen dat zijn te vervoegen vader beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen en dit gelet op het gestelde in de laatste zin van artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder geeft evenwel aan dat deze uitzondering enkel en alleen toepassing vond zolang verzoeker de leeftijd van 18 jaar niet had bereikt en de voormelde wettelijke vereiste bij het bereiken van de meerderjarigheid alsnog van toepassing werd.

De Raad merkt evenwel op dat overeenkomstig artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede of derde streepje van de Vreemdelingenwet onder meer de kinderen van verzoeker *“die met [hem] komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn”* van rechtswege zijn toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. In de situatie voorzien in het derde streepje moet verzoeker over het recht van bewaring beschikken en indien dit wordt gedeeld moet de andere houder van dit recht zijn toestemming geven. De laatste zin van artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziet vervolgens dat de voorwaarde te beschikken over stabiele, toereikende en stabiele bestaansmiddelen niet van toepassing is *“indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje”*.

In tegenstelling tot hetgeen verweerder betoogt, kan uit deze wetsbepalingen niet worden afgeleid dat in de situatie dat de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door een van zijn kinderen die met hem komt samenleven alvorens deze de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en alleenstaand is, de vereiste te beschikken over voldoende, toereikende en stabiele bestaansmiddelen zich alsnog stelt van zodra het kind achttien jaar wordt. Op grond van de voormelde wetsbepalingen dient te worden aangenomen dat de vrijstelling van de verplichting aan te tonen dat de referentiepersoon beschikt over voldoende, toereikende en stabiele bestaansmiddelen geldt indien deze referentiepersoon zich enkel laat vervoegen door zijn kinderen *“die met [hem] komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn”*, zonder dat hierbij blijkt dat deze vrijstelling ophoudt van kracht te zijn van zodra deze kinderen achttien jaar worden. Zoals reeds aangehaald, is het niet betwist dat in casu zich een situatie voordoet waarbij de referentiepersoon zich enkel liet vervoegen door een van zijn kinderen en dit alvorens het kind achttien jaar was (en alleenstaand was).

De redenering die verweerder hanteert in de nota met opmerkingen komt er in wezen op neer dat verzoeker als gevolg van zijn meerderjarig worden *“niet meer onder het toepassingsgebied valt zoals bepaald in [artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet]”* en dus in geen geval nog kan genieten van de gezinshereniging. Deze lezing is strijdig met de bewoordingen van deze bepaling waarin enkel kan worden gelezen dat het kind de vreemdeling vervoegt alvorens dit de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt en alleenstaande is, niet dat de gezinshereniging enkel mogelijk is zolang het kind minderjarig is.

Hieraan kan ook nog worden toegevoegd dat het in casu toegepaste artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet dat het verblijfsrecht kan worden beëindigd indien de vreemdeling "*niet meer*" voldoet aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden. Verweerder betwist evenwel niet dat verzoeker bij zijn aanvraag was vrijgesteld van de verplichting aan te tonen dat zijn vader beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, zodat in casu bezwaarlijk kan worden vastgesteld dat niet langer is voldaan aan een van de voorwaarden die waren verbonden aan de toelating tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

Verzoeker kan aldus worden gevold waar hij aanvoert dat de beslissing tot intrekking van verblijf de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet miskent waar hierin het verblijfsrecht van verzoeker wordt beëindigd omdat niet is voldaan aan de vereiste dat de referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, terwijl verzoeker op grond van artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet is vrijgesteld van deze wettelijke vereiste.

Nu het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten in dezelfde akte van kennisgeving is opgenomen en er aldus een nauwe samenhang tussen deze beslissingen kan worden aangenomen, en een nietigverklaring van de beslissing tot intrekking van het verblijf het bestuur ertoe noopt een nieuw standpunt in te nemen betreffende de vraag van verzoeker tot verlenging van zijn verblijf, past het gelet op de vereiste van een goede rechtsbedeling dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer wordt gehaald door een nietigverklaring ervan.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2014 tot intrekking van verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS